

«Επιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος...» περί τῶν ποσῶν καί ποικίλων χαρισμάτων, τῆς προσωπικότητος, τῆς τόλμης, τῆς συνέσεως καί τῆς ἀρετῆς, ἅτινα ἐδιδάχθην πλησίον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπὶ σειράν ὄσων ἐτῶν καί ὡς Πρωτοσύγκελητος Αὐτῆς. Ἡ ὀξυδέρκεια, ἡ πρόνοια, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐπιείκεια, σπανιώτατα δέ ἡ αὐστηρότης, νικώσης, κατὰ κανόνα, τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλοτιμίας, περί τήν διοίκειν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπῆρξαν, ἀληθῶς, τό διδασκαλεῖον, ἐν ᾧ ἐμαθήτευσα, παρά τοὺς πόδας Σοφοῦ οἰακοστροφου καί ἐμπείρου ποδηγέτου εἰς τό πηδάλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Αἰσθάνομαι σήμερον, Μακαριώτατε, ὑπερεκχειρίζουσιν τήν εὐγνωμοσύνην τῆς καρδίας μου, ἔναντι τῶν ὧν παρ' Ὑμῶν ἐμαθήτευσα καί ἐδιδάχθην καί κατ' ἄνθρωπον εἶπεῖν οὐ δέδοικά τι, μέσσω εἰς τήν διοίκειν τῆς κληρωθείσης μοι Μητροπόλεως Νικαίας, νά συναντήσω, καθ' ὅσον φωτεινός ὁδηγός καί ἐμπνευστής τῆς περαιτέρω Ἀρχιερατείας μου, θά εἶναι ἡ προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ.

Τό ἀόργητον καί τό πρᾶον, ἡ ἐμπειρία καί ἡ ὑπομονή, ἡ προσευχή καί ἡ ἀγάπη, ἡ ποσῆ ἀγάπη, θά εἶναι, διά τόν ὑπέροχον Ἱερόν κληῖρον καί τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς κατὰ Νίκαιαν τοπικῆς Ἐκκλησίας οἱ φωτεινοί ὁδοδείκτες τῆς ζωῆς μου.